

STEVE TASANE

VERTAALD DOOR JAAP SLINGERLAND

Kind i

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Kind i

*Vandaag is de modder droog,
met korsten, en hij waait in
mijn ogen. Vandaag ben ik
ook jarig.* Ik denk dat ik vandaag jarig ben.

Ik vroeg aan een van de volwassenen welke datum
het vandaag was.

‘Is het drie juli?’ vroeg ik.

‘Zoiets,’ zei hij.

Op drie juli ben ik jarig. Ik denk dat ik vandaag
jarig ben.

Ik weet het zeker. Ik word tien. Ik *bén* tien.
Zeker weten!

Er was zoveel wat ik moest onthouden, en het is zo moeilijk om de tijd goed bij te houden.

Maar mijn verjaardag zou ik nooit vergeten. Wanneer mijn moeder jarig is, weet ik niet meer, of mijn vader. Hun namen weet ik nog wel, hun volle namen.

Ik weet de namen van mijn zussen nog, en wanneer ze jarig zijn weet ik ook best wel zeker. Ik weet nog dat ik zussen had. En we hadden een huis. Ons eigen huis.

Ik weet nog dat mijn oom stiekem geld in mijn zak stopte, vlak voor hij me op de boot tilde, tussen allemaal vreemden. Toen ik ging slapen, zat het geld in mijn zak, en toen ik wakker werd, was het geld weg.

En mijn zussen zijn weg, en mijn moeder en vader zijn weg. Maar daar wil ik niet aan denken.

En ook niet aan die keer toen die man me bedreigde met een mes en mijn rugzak stal. Mijn

rugzak, met mijn telefoon... mijn telefoon en mijn papieren.

Mijn telefoon, vol met foto's van mijn zussen en mama en papa, en hun nummers. Filmpjes, muziek – alle leuke dingen uit mijn leven.

En de papieren. Papieren waardoor iedereen zou weten dat ik vandaag jarig ben, en wat de volle namen zijn van papa en mama, en van ons dorp, en alles over mij: mijn verhaal, en al die dingen die ik aan het vergeten ben.

En daarom weet niemand hier dat ik vandaag jarig ben. Dus komt niemand me cadeautjes geven. Als iemand me een verjaardagskaart zou geven, dan zou ik die aan de bewakers laten zien en zeggen: 'Hé, moet je zien! Geloof je me nu? Hier staat mijn naam! En mijn leeftijd! Hier op mijn verjaardagskaart! Bewijs!'

Daarom wil ik je mijn verhaal vertellen, omdat de bewakers zeggen dat alles wat er gebeurt, moet

worden *gedocumenteerd*.

Maar ik ga niet vertellen hoe ik vroeger leefde.
Ik ga vertellen hoe ik nu leef, hier in het kamp, en
ik begin bij vandaag.

Bij de dag waarop ik tien word.

Mijn verhaal gaat zo...

IK

Ik ben I. Mijn vriendjes, L en E, zitten op hun hurken in de modder. Ze rapen broodkruimels op. L rolt er kleine balletjes van. Ze schuifelt vooruit en pakt steeds een paar kruimels. Steeds een paar kruimels en dan weer rollen. Daarna stopt ze de broodjes voorzichtig in een plastic zak die stevig om haar pols zit.

E heeft ook een plastic tas om zijn pols, maar hij stopt de meeste kruimels die hij opdraapt meteen stiekem in zijn mond, en de balletjes die hij rolt,

vallen een beetje uit elkaar. Hij maakt er een zootje van.

E heeft een broek aan die gedoneerd is en die te groot voor hem is. De pijpen zijn omgeslagen zodat ze niet door de modder slepen en de broek zit veel te los om zijn middel. In die broek ziet hij er nog kleiner uit, en hij is toch al niet zo groot. Zijn zus L is juist te groot geworden voor haar eigen kleren, want de mouwen van haar trui stoppen halverwege haar onderarmen. L en E zien er gek uit, gehurkt in de modder, te groot en te klein.

Eerst denk ik dat ze kruimels bruin brood oprapen, maar als ik dichterbij kom, zie ik dat het brood allemaal modderwater heeft opgezogen, als een soort jus.

‘Wie heeft er zin om te spelen?’ vraag ik.

E springt op. ‘Ik!’

‘We zitten te eten,’ zegt L. ‘Kijk,’ zegt ze. ‘Moet je al dit eten zien.’

‘Serieus?’ vraag ik.

‘Toen de vrachtwagen kwam,’ zegt L, ‘stormde iedereen eropaf en graaide naar het brood. Het was al op voordat ik en E ook maar in de buurt waren. Maar moet je zien’ – ze spreidt haar handen boven de modder – ‘dit hebben ze allemaal laten liggen. Superveel kruimels, gewoon achtergelaten. Het is een schat.’

‘Wat zullen we spelen?’ vraagt E aan mij, en terwijl hij praat, blijft hij kruimels in zijn mond stoppen.

‘Niet alles meteen opeten!’ L geeft haar broer een standje. ‘Dan heb je straks niks meer.’

‘Ik weet appels te vinden,’ zeg ik.

Ze schiet overeind. ‘Wat?’

‘Appels!’ zeg ik. ‘Sappige appels. Maar ze zijn alleen voor geheim agenten.’

‘Dus niet voor kinderen,’ zegt L, en ze kijkt weer omlaag. Ze is de hele dag al chagerijinig.

‘Het is maar een grapje,’ zeg ik. ‘Maar er zijn wel echt appels.’

‘Ik ben een geheim agent,’ zegt E. ‘Mag ik een appel?’

‘Ik ben een geheim hóófdagent,’ zeg ik.

‘Ik ben een geheim hoofdagent,’ zegt E.

‘Jullie kunnen niet allebei de geheim hoofdagent zijn,’ zegt L. ‘Trouwens, als er iemand een geheim agent is, ben ik dat.’

‘Dat slaat nergens op,’ zegt E. ‘Jij kunt geen geheim agent zijn, want geheim agenten zijn mannen.’

‘En jullie zijn twee kleine jongetjes,’ zegt L. ‘Ik ben de oudste, dus als iemand hier de geheim agent is, dan ben ik dat. En ik ben sowieso de leider.’

Jij bent ook nog maar een kind, denk ik. Zoveel ouder dan ik ben je niet. En ik ben nog maar tien.

‘Maar jij weet niet waar de appels zijn,’ zeg ik.

‘Laat maar zien,’ zegt ze, ‘dan zal ik jullie beschermen.’

Gaat L ons beschermen?

E raapt een twijgje op. 'Ik ben gewapend,' zegt hij. 'Dit is een geweer.'

Ik raap zijn plastic tas op en doe de handgrepen om mijn oren, zodat de tas in mijn nek hangt. 'En ik heb een onzichtbaarheidsmantel. Kom, we gaan.'

En daar gaan we, op zoek naar de appels: L, E en ik.

'Geheim agenten hebben geen onzichtbaarheidsmantel,' zegt L. 'Jij bedoelt dat je een tovenaarsbent.'

'Deze tovenaars zit nu bij de geheime dienst,' zeg ik. 'Ben jij een heks?'

Ze geeft geen antwoord. Ze grijpt E bij zijn kraag en geeft mij tegelijk zo'n harde duw dat ik in een struik rol en mijn arm schaaf.

'Wat was er?' vraag ik haar.

'Sst.'

Ik tuur tussen de blaadjes van de struik door en

zie een bewaker. Hij heeft een echt geweer en is op het pad blijven staan, vlak voor onze neus. L duwt E omlaag en houdt haar vinger tegen zijn lippen, want hij mag geen geluid maken.

We zitten aan de rand van de militaire zone, waar alleen bewakers mogen komen.

E houdt zijn takje omhoog. 'Zal ik hem neerschieten?' fluistert hij.

Ik vraag me af of de bewaker óns zou neerschieten. Ik heb nog nooit gehoord dat een bewaker een kind neerschoot. Maar ze hebben ook knuppels. Op een keer, toen iedereen bij elkaar was om naar dekens te vragen omdat het ging sneeuwen, sloeg een bewaker op mijn arm. Toen kreeg ik een blauwe plek die elke dag een andere kleur kreeg, de hele week lang. Hij leek op een regenboog met vertraging.

De knuppel van de bewaker is honderd keer zo dik als het takje van E.

‘Waarom zei je niet dat de appels in de militaire zone lagen?’ sist L.

‘Wat dacht jij dan? Dat ze aan een boom hingen?’ vraag ik.

Daar geeft ze geen antwoord op.

De bewaker loopt langs ons en ziet niet dat we ons verstoppen achter de struik. Het tasje van E hangt nog steeds aan mijn oren. ‘De onzichtbaarheidsmantel werkt!’ Ik steek een duim op naar L en E.

‘En waar gaan we nu heen?’ vraagt L.

‘Naar de rookplek.’

De rookplek is buiten de militaire zone. De bewakers gaan erheen om hun sigaretten te roken. Bijna niemand in het kamp rookt, zelfs de volwassenen niet. Iedereen heeft eten nodig, en warmte. Aan roken heb je niets. Maar de bewakers hebben vast eten genoeg, want die zien er nooit uitgehongerd uit, ze zijn niet mager, en ze verspillen hun

tijd door sigaretten in hun mond te stoppen en rook uit te blazen.

En ze verspillen eten. Als ze het zich kunnen veroorloven om eten te verspillen, dan kan het niet anders of ze krijgen eten genoeg. En dus vraag ik me af waarom ze het allemaal voor zichzelf houden. En dus vraag ik me ook af waarom ze niemand van ons het kamp uit laten, zodat we zelf kunnen proberen eten te vinden. Ik vraag me dat vaak af.

‘Maken we een tunnel?’ vraagt E.

‘Nee,’ zegt L. ‘We gaan kruipen. We gaan door het hoge gras kruipen. Op onze buik. Als geheim agenten bij een verrassingsaanval, weet je nog?’

‘Spionnen,’ zegt E. ‘Op leven en dood.’

Het gras kietelt in mijn neus.

We kruipen het hele stuk naar de rookplek zonder gezien te worden. Als je een kind bent, is het niet zo moeilijk om niet gezien te worden.

‘Ik ben een poes,’ zeg ik, ‘die op een vogeltje loert.’

‘Ik ben een tijger,’ zegt E, ‘die op een aap jaagt.’

‘Sst!’ zegt L.

Verderop staat een bewaker te roken. L is bang dat we betrap worden. Maar ik maak me geen zorgen. Als kinderen in het kamp de regels overtreden en betrap worden, krijgt hun gezin sancties. ‘Sancties’ is een ander woord voor straf, want dan moet je weer achteraan in de rij gaan staan. Maar ik maak me geen zorgen, want mijn gezin ben ik kwijt. Of mijn gezin is mij kwijt. L en E hebben ook geen familieleden, want die zijn allemaal opgeblazen.

En we staan trouwens niet eens in de rij. Dus hoe kunnen ze ons dan achteraan laten aansluiten? Stel je voor dat ze ons achteraan in de rij lieten aansluiten... Dat zou echt briljant zijn, een soort beloning.